

единъ. Тая побѣда надъ Гърцы-ты принуди Императора да иска миръ, който ся заключи по сѣщы-ты условія отъ прѣжнія дълговрѣмененъ миръ. И дѣйствително тоя миръ ся уварди до самъ-тѣ Императоровъ смърть (911 г.) Разстояніе-то на това осемнадесятогодишно мирно врѣмя е славна-та епоха на Българскъ-тѣ книжнинѣ.

Прѣзъ всичкы-ты тия 18 години Българія бѣше мирна и захванѣта въ книжевно развитіе и образованіе; само между 905 и 908 г. Унгри-ти съдружени съ Руссы два пѣти нападахъ на Българскы-ты области въ Паноніѣ, които ся управлявахъ отъ двама намѣстници: южна-та ся управляваше отъ *Менумораша*, а сѣверна-та — отъ *Золон*; нъ Симеонъ проводи срѣщѣ нападатели-ты довольно войскъ прѣзъ Влашкѣ, та ги пропѣди и два-та пѣти изъ Земь-тѣ си.

Въ 911 г. кога умрѣ Императоръ Левъ, Симеонъ проводи пълномощны посланници за да искать отъ новыя Императоръ *Александра* да потдвърди заключеныя миръ съ прѣдшественника му; нъ гърделивый Александръ повелилъ да испѣдятъ съ безчестіе Българскы-ты посланници. Тогази примиріе-то между Българи и Гърцы ся развали, та ся начинѣхъ изново кървави боеве измежду едны-ты и други-ты.

Симеонъ за да си отмъсти заради нанесено-то му безчестіе отъ Гърцкѣ странѣ, поведе войскы-ты си за камъ Цариградъ 912 г. Въ това врѣмя въ него владѣеше междуособенъ бой за царско наслѣдіе, и слѣдъ много-то кръвпролитіа между самы-ты Визан-